

Vinkovci, 15. veljače 2019.

Poštovani gospodine Predsjedniče!

Pišem ovo pismo u nadi da ćete pročitati i, barem na trenutak, gledati svijet mojim očima.

Želim da ove riječi oslobodite ukorijenjenih predrasuda. One se već dugo čahure u meni.

Dok ovo čitate, na Vašem je stolu, možda, uokvirena obiteljska fotografija. Svake se večeri, nakon posla, vraćate u topli dom, znajući da Vas netko čeka. Subotom, redovito zajedno, idete u šetnju dok slučajne prolaznike uveseljava slika skladne obitelji. U nedjeljna jutra odlazite na misu, sjedate u prve klupe, a neka starica uzalud traži mjesto. Nismo ni pred Bogom svi isti.

Zapitate li se, ponekad, što bi se dogodilo kada ništa od navedenog ne biste imali?

Barem na jedan dan, željela sam biti kao Vi. Željela sam uzeti njezinu ruku i prošetati svim onim ulicama koje su do jučer zaudarale na sramotu. Željela sam joj dokazati da ću biti uz nju jer nije ona kriva što su „neki tamo“ uništili tvornicu. Željela sam pogledati u oči ljudima na ulici, bez straha od osuđivanja. Svaka minuta njezine prisutnosti ispunjavala je sva moja, davno izgubljena, vremena.

Ona se toliko razlikovala od mene... Bila je hrabra, pružala mi je osjećaj sigurnosti. Nije dopuštala da mi se dogodi nešto loše, uvijek je imala spreman odgovor na sva pitanja. Nikada joj nisam priznala koliko sam se zaista bojala te večeri. Večeri koja bi konačno ispunila moje i njezine želje. Kao da je osjetila misli koje su bujale, obećala mi je da će sve biti u redu...No, njezino je obećanje ostalo neispunjeno. Bila sam bespomoćna dok je plakala kada smo ostale bez krova nad glavom. Nikada prije nisam osjetila toliku bol. Naše stvari razbacane u snijegu, a nas dvije same na svijetu. Zašto nisam rođena u Vašoj obitelji, gospodine Predsjedniče?

Pišem ove retke iz sobe broj 5. Moje je tijelo pretrpjelo tek lakše ozeblina. Jednoga će dana te rane zarasti i bit ću dobro. Ali, ona se nalazi nekoliko soba dalje i liječnici se bore za njezin život. Slušam dok govore kako prognoze nisu dobre, savjetuju mi da ne očekujem previše. Promatram njihova ozbiljna lica i njezino koje više ne prepoznajem. Izgleda nestvarno, mirno. Zatvorenih očiju leži nepomično, nemoćna da me još jednom pogleda. Ako se za mjesec dana stanje ne promijeni, skupo je održavanje, isključit će aparate.

Uvijek iznova, u mislima mi je samo jedno pitanje... ZAŠTO?

Proklinjem dan kada sam rođena. Ne znam hoću li ikada shvatiti nepravdu koju podnosim. Ne znam zašto netko misli da sam manje vrijedna osoba, zašto nemam prava kao Vi...Ne znam zašto se sve ovo moralo dogoditi, a svima bi nam moglo biti dobro. Ne znam zašto sam izgubila obitelj i prijatelje.

Možete li mi dati odgovore i pružiti nadu koja mi je u ovom trenutku neizmjereno potrebna?

U svijetu neprestanih ratova, mržnje i razaranja, moju su ljubav proglasili grijehom. Jesam li trebala napustiti sve i otići u Irsku? Jesam li?! Možda jednom dođe dan kada ćemo zaista biti jednaki. Možda?!

Znam da nisam sama. U ovom trenutku netko se boji kao što sam se i ja bojala. Netko živi životom koji ne želi, netko se srami samoga sebe, netko pomišlja kako nema izlaza...Ne želim da se bilo koji čovjek ikada više tako osjeća.

Ponavljajući tu rečenicu, osjećam nemoć.

Hoće li je izgovarati i u budućnosti neke nove generacije, ovisi o Vama, gospodine Predsjedniče.

Upravo je to cilj moga pisma.

Naposljetku, hvala Vam ako me čujete, ako su moje riječi došle do Vašega srca. Bit će mi to konačna utjeha.

S nadom i poštovanjem

Nikolina Gagulić

Učenica: Nikolina Gagulić, drugi razred srednje škole

Mentorica: Vlasta Galić, prof.